

UITSpraak
SGIM 2020-4

Van

de door de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg ingestelde commissie als bedoeld in artikel 3 Reglement Geschilleninstantie Mondzorg d.d. 1 januari 2017 van de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg (hierna te noemen het 'Reglement').

Inzake

de geschilprocedure van A, wonende te B (hierna te noemen 'klaagster'), tegen C, tandarts te D (hierna te noemen 'verweerder'). Verweerder is via de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie] aangesloten bij de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Verloop van de procedure

1. Klaagster maakte het geschil aanhangig bij de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg door het indienen van een op 18 februari 2020 ondertekend geschilformulier. De Stichting Geschilleninstantie Mondzorg ontving dit geschilformulier op 18 februari 2020.
2. De Stichting Geschilleninstantie Mondzorg ontving het door klaagster verschuldigde griffiegeld op 18 februari 2020.
3. Verweerder diende het verweerschrift in op 18 april 2020.
5. Partijen zijn bij brief van 4 mei 2020 bericht dat vanwege de coronamaatregelen voor onbepaalde tijd geen hoorzitting kan worden gehouden en dat zij er daarom voor kunnen kiezen hun geschil geheel schriftelijk te laten behandelen of te wachten totdat het weer mogelijk is hoorzittingen te houden. Partijen hebben gekozen hun geschil geheel schriftelijk te laten behandelen. Klaagster diende in dat kader op 20 mei 2020 een repliekschrift in. Verweerder diende op 31 mei 2020 zijn dupliekschrift in.
6. De Geschilleninstantie Mondzorg (hierna te noemen de 'Geschilleninstantie') behandelde het geschil op 5 juni 2020.

Het geschil

Klaagster verwijt verweerder dat hij bij de voorbereiding van het plaatsen van een brug niet heeft gehandeld zoals mag worden verwacht van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tandarts. Klaagster voert hiertoe in haar klacht en repliek – zakelijk en in de kern weergegeven – het volgende aan.

Verwijtbaar handelen aldus klaagster

Klaagster bezocht verweerder in februari 2019 met pijnklachten linksboven en -onder in haar gebit, waarna verweerder haar voor een wortelpunt verwijdering ('apexresectie') verwees naar een kaakchirurg. Desondanks bleef klaagster pijn houden in haar linkeronder kies en haar linkerboven kiezen bleven gevoelig. Verweerder maakte röntgenfoto's, zag geen acute ontsteking en schreef antibiotica voor.

Klaagster bezocht verweerder vervolgens in mei 2019 twee keer ter voorbereiding van het plaatsen van een brug linksboven, waarbij zij meedeelde dat haar pijn ondanks de antibiotica terugkwam en haar kiezen erg gevoelig bleven. Verweerder schonk volgens klaagster nauwelijks aandacht aan deze mededelingen en was hoofdzakelijk bezig met de voorbereiding van het plaatsen van de brug.

Nadat verweerder vervolgens links boven een 'directe pulpa-overkapping' plaatste, ervaaarde klaagster zoveel pijn dat zij besloot een andere tandarts te bezoeken met haar pijnklachten. Deze tandarts constateerde dat klaagsters linkeronder kies moest worden getrokken, omdat daaronder sprake was van een duidelijk zichtbare ontsteking aan de kies die eerder door een kaakchirurg was behandeld. Hierna liet klaagster door verweerder een brug plaatsen, die ook toen niet vroeg naar haar pijnklachten.

Klaagster onderging in juli 2019 een wortelkanaalbehandeling bij de andere tandarts, waarna zij voor het eerst in zes maanden geheel pijnvrij was.

Schadevergoeding

Klaagster vordert een schadevergoeding van 1.659, 57 euro, opgebouwd uit de kosten van alle behandelingen die klaagster sinds februari 2019 bij verweerder onderging inclusief haar eigen risico voor de wortelkanaalbehandeling.

Het verweer

Verweerder stelt dat hij heeft gehandeld als mag worden verwacht van een redelijk bekwaam en redelijkheid handelend tandarts en voert in zijn verweerschrift en dupliek daartoe – zakelijk en in de kern weergegeven – het volgende verweer.

Verweerder vulde het element dat de pijnklacht veroorzaakte eerst met een preparaat dat de zenuw de mogelijkheid zou bieden eventueel nog te herstellen. Verweerder probeerde een wortelkanaalbehandeling te vermijden vanwege de moeilijkheidsgraad van wortelkanaalbehandelingen bij klaagster in het verleden.

De beoordeling

Bevoegdheid Geschilleninstantie Mondzorg

De Geschilleninstantie is op grond van artikel 3 Reglement bevoegd om uitspraak te doen over een geschil dat is ingediend tegen een zorgaanbieder die bij de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg is aangesloten. Zorgaanbieders die aangesloten zijn bij de klachtenregeling van de ANT, KNMT, NVM of ONT zijn tevens aangesloten bij de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg en vallen derhalve onder de werkingssfeer van het Reglement (artikel 2 Reglement).

De Geschilleninstantie stelt vast dat verweerder is aangesloten bij de klachtenregeling van [beroepsorganisatie]. Dit houdt in dat verweerder via deze klachtenregeling is aangesloten bij de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg. De Geschilleninstantie acht zich dan ook bevoegd om met inachtneming van het bepaalde in het Reglement uitspraak te doen over de klacht.

Ontvankelijkheid

De Geschilleninstantie overweegt dat het geschil betrekking heeft op ongenoegen als bedoeld in artikel 1 van het Reglement. Klaagster heeft dit ongenoegen als klacht eerst voorgelegd aan verweerder. Partijen zijn ondanks tussenkomst van de klachtenfunctionaris van de [beroepsorganisatie] niet tot een oplossing gekomen.

Klaagster heeft het griffiegeld binnen de daarvoor gestelde termijn voldaan. De Geschilleninstantie verklaart klaagster ontvankelijk.

Inhoudelijke beoordeling

De Geschilleninstantie stelt voorop dat een tandarts jegens een patiënt geen resultaatsverplichting heeft maar een inspanningsverplichting. Dit betekent dat een tandarts jegens zijn patiënt niet verplicht is een bepaald resultaat tot stand te brengen, maar wel verplicht is zich een bepaalde inspanning te getroosten, namelijk de inspanning die men mag verwachten van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tandarts. De reden hiervoor is dat het bij een geneeskundige behandeling meestal niet mogelijk is een bepaald resultaat te garanderen, omdat het menselijk lichaam in het (genezings-)proces een ongewisse factor vormt. Zelfs bij onberispelijk medisch handelen, kan het beoogde resultaat uitblijven. Van een tekortkoming kan dan ook pas worden gesproken als komt vast te staan dat de tandarts zich onvoldoende heeft ingespannen of bij de inspanning een fout heeft gemaakt.

De Geschilleninstantie is van oordeel dat is komen vast te staan dat verweerder niet heeft gehandeld als mag worden verwacht van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tandarts en overweegt daartoe als volgt.

De Geschilleninstantie is van oordeel dat van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tandarts mag worden verwacht dat hij voorafgaand aan het plaatsen van een brug eerst onderliggende pijnklachten zoals die van klaagster nadrukkelijk onderzoekt en adequaat behandelt. Verweerder heeft nagelaten de pijnklachten bij klaagster weg te nemen en de Geschilleninstantie heeft in het dossier geen documenten aangetroffen die een rechtvaardiging zijn voor deze keuze. Verweerder is naar het oordeel van de Geschilleninstantie dan ook niet adequaat omgegaan met klaagsters pijnklachten.

Verweerder koos bovendien er uitdrukkelijk voor geen wortelkanaalbehandeling bij klaagster uit te voeren omdat hij bij het uitvoeren van een eerdere wortelkanaalbehandeling bij haar een hoge moeilijkheidsgraad ervaarde. De Geschilleninstantie is van oordeel dat van een redelijk handelend en redelijk bekwaam tandarts in zo'n geval mag worden verwacht dat hij de patiënt doorverwijst naar een collega die zich wel bekwaam acht om een dergelijke wortelkanaalbehandeling uit te voeren, althans dat de tandarts deze optie met de patiënt bespreekt. De Geschilleninstantie heeft ook geen aantekening in het dossier aangetroffen waaruit blijkt dat zulk een gesprek met klaagster heeft plaatsgevonden.

De Geschilleninstantie verklaart op grond van bovenstaande – ook in onderling verband beschouwd – de klacht van klagster gegrond.

Schadevergoeding

Nu de klacht door de Geschilleninstantie gegrond is verklaard, komt de vraag aan de orde of de door klagster gevorderde schadevergoeding toewijsbaar is. Daarvoor is in ieder geval nodig dat sprake is van zogeheten 'causaal verband' tussen verweerders verwijtbare handelen en de kosten die klagster vordert. Causaal verband betekent dat klagster in ieder geval moet aantonen dat zij de gevorderde kosten niet had moeten maken als verweerder niet verwijtbaar had gehandeld.

De Geschilleninstantie is van oordeel dat klagster niet heeft aangetoond dat zij de behandelingen waarvoor zij een vergoeding vordert niet had moeten ondergaan als verweerder haar pijnklachten wel voorafgaand aan het plaatsen van de brug had weggenomen. Immers, als verweerder wel eerst de pijnklachten had weggenomen, had klagster vervolgens ook een brug laten plaatsen en de daaraan verbonden kosten gemaakt. Ook had zij dan een wortelkanaalbehandeling ondergaan.

Klagster heeft het causaal verband tussen de door haar gevorderde kosten en verweerders verwijtbare handelen dus niet aangetoond waardoor de gevorderde schadevergoeding niet zal worden toegewezen.

Griffiegeld

Gelet op het feit dat klagsters klacht gegrond is, is de Geschilleninstantie van oordeel dat verweerder het door klagster betaalde griffiegeld moet vergoeden.

Uitspraak

De Geschilleninstantie:

- verklaart de klacht gegrond;
- wijst de door klagster gevorderde schadevergoeding geheel af;
- veroordeelt verweerder tot vergoeding aan klagster van het door haar betaalde bedrag aan griffierecht van € 75,- (vijf-en-zeventig euro).

Aldus uitgebracht:

Namens de Geschilleninstantie Mondzorg,
Utrecht, 5 juni 2020